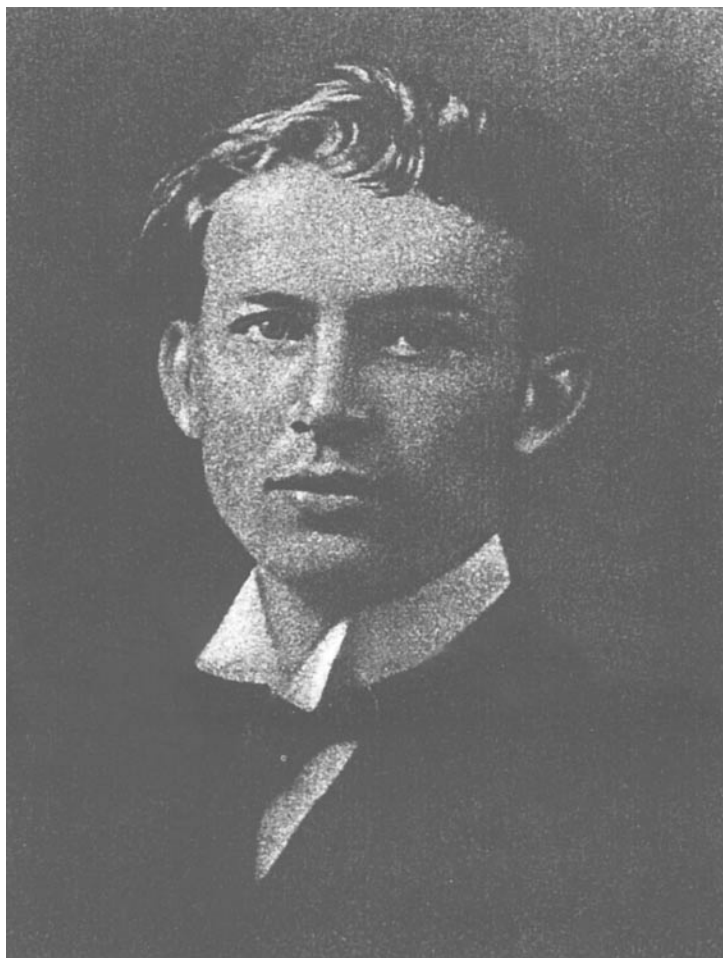

www.carpem.cz
© CARPEM
DIEM

Jiří Wolker
POHÁDKY

Jim Walker

Jiří Wolker

POHÁDKY

2012

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístění textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

Illustration © Miroslav Tiefenbach, 2012

© *Carpe diem*, 2012

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-87195-90-1 (PDF)

ISBN 978-80-87631-08-9 (ePUB)

OBSAH

Pohádka o bledé princezně (1919).....	6
O růži, která rozkvetla v deštích (1919).....	17
O zarostlém chodníku (1919).....	24
O knihaři a básníkovi (1921).....	27
O milionáři, který ukradl slunce (1921).....	36
O kominíkovi (1921).....	43
Pohádka o listonošovi (1921).....	50
Pohádka o Jonym z cirkusu (1922).....	61

Pohádka o bledé princezně

Oh – jak tiché bylo království bledé princezny!

Starý, zasmušilý hrad, stavěný v divném, neznámém slohu, složený z kamenných kvádrů a přece tak křehký a lehounký, neboť nápadně protáhlé pilíře, výklenky a vikýře klenuly se vysoko k nebi jako ruce zdvižené k modlitbě. Kolem byl hvozd, uspaný staletým tichem, zamyšlený v modravých mlhách a moudrý ve svých večerech. Jen s jedné strany uzoučkým, jakoby plachým průlivem dotýkal se hradních stěn výběžek moře. Zelenavé vody, plné zvláštních chaluh a roztodivných lastur, klidnily na svých prsou (které jen tiše a odměřeně oddychovaly) groteskní odraz zámeckých věží, zsinalá skaliska a poslěze – stávalo se to jen výjimečně, neboť obloha bývala většinou šedivá jako starý zámek – kousek bleděmodrého, pokorného nebe, které ostýchavě, s tajemnou úzkostí sestupovalo na chvílky do chladných vod. A tehdy stávala princezna u svého mřížovaného okénka ve Vysoké Věži a dívala se zamyšleně na zneklidnělé vlny. Ba, ono zjasnění vodních smutků souvisovalo tak těsně a bezprostředně s vyhlédnutím princezniným, že možno se domnívati, že ne nebe, ale její zrak sklouzl do černých vln a bolestně se v nich pousmál, a to tím spíše, že oči její byly právě takové barvy: bolestný úsměv na ztemnělých, chladných vlnách, zakletý v roklině mezi pralesem a vetchým hradem.

Poněvadž hrad ležel daleko v severních krajích, většinu dne opíral se do jeho zdí severák, mnohdy sice divoký, ale většinou lhostejně chladný. Zdi Vysoké Věže byly již valně od něho oprýskané a častokráte veliký kus

omítky udrolil se, aby s kratičkým zdušeným výkřikem padl do černého objetí vod.

Snad bych měl ještě pověděti o nebi, které se klenulo nade vším. Zdálo se, že jest stmeleno z výparů prastarých lesů, starého zámku a zavřeného zálivu. Bylo většinou bezbarvé, s nádechem do zelena, a nikdy nebylo možno stanovit, kde stojí slunce. Jím proháněli se velicí černí ptáci, tvrdého a kovově lesklého peří, jejichž perutě podivně šustily. Princezna byla jimi mnohokrát vyrušena ze snění, neboť zdálo se jí, že jí někdo něco zlého zašeptal. Však ptáci před večerem ztráceli se kdesi, buď v lesích nebo na širém moři, takže princezna nemusela se obávati vyrušování při svých večerních modlitbách.

Do zámku vedl zpuchřelý, visací most, který chraplavě vrčel při svém spouštění otřelými, zrezivělými řetězy. Služebnictvo užívalo malého můstku na zadním nádvoří, však princezna, ku podivu, dávala si spouštět při svých velmi skrovných vycházkách veliký most a kráčivala po něm skoro posvátně, jako by nesla v srdci všechny touhy a cíle svých předků, za kterými oni kdy po něm vycházeli.

A nyní o princezně samé.

Jak byla bledá, něžná a tichá! Zdálo se, že ona jest jediným slunečním paprskem, který sem pronikl. Její hlava byla těch neurčitých krás, jaké vídáváme ve snu a na které nemůžeme si procitnuvše vzpomenouti. Víme jen, že jsou bledé a navýsost vznešené. Její úsměv byl tak stříbrný, jako zlatý byl její vlas. Její ruce byly bílé pestíky květů, které voní jen před východem slunce. Pleť její byla tak průsvitná, že bylo možno polibkem dosáhnouti modravých, nervosních žilek, chvějících se

v zápěstí jakousi neklidnou bázni. Byla krásná svým jemným smutkem, který se položil do jejích očí, aniž je zkalil, byla krásná tichým, slabě altovým hlasem, který všechna slova zahaloval ve zvláštní hedvábný závoj a vyzvedal v nich netušený význam. Krásná byla pokorou svého kroku, který svojí jednoduchostí a prostotou nabýval příděchu obřadnosti a slavnosti. Její tělo, vždy ukryté v látky zšedivělé běli, lemované stříbrnými krajkami, prozařovalo tkáněmi, které zněžněly dotekem její pleti. A její střevíčky – ah tak maličké a lehounké – z bílé, hladké kůže byly jako dva pocely neposkvrněných holoubat.

Princezna chodívala po celé dny zámekem; tak neslyšně, tak tichounce, že všichni ji slyšeli. Bloudila šerem, podivnými chodbami, v nichž ležel stále plísni páchnoucí vzduch, a vysokými sály, v nichž práchnivěly pradávné zbraně, štíty, praporce, roucha a mnohé jiné předměty, jejichž jmen ani neznala a jejichž účelů se jen dohadovala. Probírala se v těžkých, kovaných truhlicích, plných pokladů, a zamyšleně šeptala si písňe tak tesklivé a čisté, že pokoje zesmutněly jako tvář toho, kdo poslouchá něco příliš krásného.

Nejraději sedávala princezna v prostranné jídelně, poblíže krbu (neboť byla příliš zimomřivá). Onen pokoj, ověšený temnými čalouny, měl zvláštnost, že sešeřel, kdykoliv do něj princezna vstoupila. A ona přicházela vždy, když cítila, že v její duši rostou myšlenky příliš bělostné. Tam promítávajíc je do stínů dumávala celá dlouhá odpoledne, kdy apatické a rozervané mraky líně se vlekly od lesů k moři. Tam také visela po stěnách galerie rodinných obrazů. Z červotočivých, černých rámců jen